

Η ΤΡΙΤΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΒΙΝΣΕΝΤ ΚΑΙ ΜΙΝΑ

C A M I L L A / H E N R I K
L A C K B E R G / F E X E U S

Η ΧΙΜΑΙΡΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΝΑΤΣΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Μάιος 2024

Τίτλος πρωτοτύπου Camilla Läckberg & Henrik Fexeus, *Mirage*, Bokförlaget Forum, 2023

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Βασιλική Σχίζα

Σχεδιασμός εξωφύλλου Σαβίνα Χριστοπούλου

© 2023, Camilla Läckberg & Henrik Fexeus

© 2023, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3583-5

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83583

Κ.Ε.Π. 5211, Κ.Π. 19878

Κατόπιν συμφωνίας με το Nordin Agency AB.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

• Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

• Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Camilla Lackberg & Henrik Fexeus

Η χίμαιρα

Μετάφραση
Αγγελική Νάτση

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Όλες οι σημειώσεις ανήκουν στη μεταφράστρια.

ΑΠΟΜΕΝΟΥΝ ΔΕΚΑΤΕΣΣΕΡΙΣ ΗΜΕΡΕΣ

Ο ΝΙΚΛΑΣ ΕΤΡΩΓΕ αργά κοιτάζοντας την οικογένειά του στην άλλη πλευρά του τραπέζιού. Ήταν μόλις δεκαεπτά Δεκεμβρίου και λίγο νωρίς, κατά τη γνώμη του, για χριστουγεννιάτικους στολισμούς, αλλά είχε αποφασίσει με την κόρη του να μην περιμένουν τελευταία στιγμή. Έτσι, το τραπέζι στόλιζαν μικροί Αγιοβασίληδες από λευκή πορσελάνη και το δωμάτιο φωτιζόταν από τη ζεστή λάμψη μιας γιrolάντας με χριστουγεννιάτικα φωτάκια. Ήξεραν ότι αν έφεραν από τώρα δέντρο στο σπίτι, δύσκολα θα επιβίωνε μέχρι την Παραμονή των Χριστουγέννων. Έτσι κρέμασαν τα φωτάκια στο φωτιστικό πάνω από το τραπέζι, και τα άναψαν αντί για τη λάμπα.

Η κόρη του φορούσε ένα πουλόβερ με μικρά κόκκινα και πράσινα φωτάκια που αναβόσβηναν, και ο ίδιος μια κόκκινη χριστουγεννιάτικη γραβάτα. Το κοστούμι του ήταν φυσικά γκρι, όπως πάντα. Έπρεπε να υπάρχει κάποιο μέτρο στις παλαβομάρες.

Έφερε στο στόμα του το πιρούνι με άλλη μια μπουκιά. Ένα κομμάτι ψητό ανανά, γλασαρισμένο με τζίντζερ, τσίλι και μέλι. Προσωπικά δεν πίστευε ότι τα φρούτα ταιριάζουν σε ένα κύριο πιάτο, όμως η κόρη του λάτρευε τον ανανά. Πιθανώς τον προτιμούσε από το ζουμερό κρέας Kobe. Κανένα πρόβλημα, περισσότερη εκλεκτή λιχουδιά στο πιάτο του.

Οι άλλοι στο τραπέζι ήταν εξίσου απασχολημένοι με το φαγητό, οπότε δεν έδειχναν να προσέχουν τον τρόπο που τους κοιτάζε. Αυτό ήταν καλό. Μάλλον έμοιαζε εντελώς ηλίθιος, αλλά δεν μπορούσε να κάνει κάτι. Πάντως ένωθε, ελλείψει καλύτερης λέξης, ήρεμος. Το συναίσθημα ήταν πρωτόγνωρο, αν και τελικά δεν δυσκολεύτηκε πολύ για να το πετύχει.

Δεν απαιτούσε λαμπρή καριέρα, παρόλο που ήταν εξαιρετικά επιτυχημένος.

Ούτε οροφοδιαμέρισμα στη Λινεγκάταν στο Εστερμάλμ, αν και πραγματικά εκτιμούσε την άνετη ζωή που ζούσε με την κόρη του.

Χρειάστηκε μόνο να καθίσουν οι τρεις τους, μαζί, γύρω από ένα τραπέζι.

Η απόπειρα δολοφονίας εναντίον του έξι μήνες νωρίτερα, που συζητήθηκε μάλιστα στις απογευματινές φυλλάδες, ανήκε πια στο παρελθόν. Φυσικά, εξακολούθησε να ζει υπό αυξημένα μέτρα προστασίας, και αυτό πιθανότατα θα συνεχιζόταν για τουλάχιστον άλλους έξι μήνες, μέχρι να θεωρήσει ο εργοδότης του ότι ο κίνδυνος έχει περάσει. Είχε όμως τόσο καιρό φρουρούς γύρω του, που τους έβλεπε σαν οικογένεια.

Οικογένεια.

Αυτό ακριβώς ήταν το θέμα. Η κόρη του ήταν δεκαέξι, σε λίγο θα γινόταν γυναίκα, και πίστευε ότι έχει κάνει σχετικά καλή δουλειά μαθαίνοντάς της τον κόσμο. Φυσικά, μερικές φορές του έλεγε ότι τον μισεί, αλλά αυτά συμβαίνουν στην εφηβεία. Απέναντί του καθόταν η πρώτην γυναίκα του. Αν του έλεγε κάποιος πριν από έξι μήνες ότι οι δυο τους θα κάνουν παρέα, δεν θα το πίστευε. Με τίποτα. Όμως το κλισέ αποδείχθηκε αληθινό. Ο χρόνος θεράπευσε όλες τις πληγές. Και τώρα κάθονταν μαζί, σαν κάποιο είδος μοντέρνας οικογένειας, και έτρωγαν ένα πρόωρο

χριστουγεννιάτικο δείπνο, χωρίς να μισούν ο ένας τον άλλον. Είχαν ανταλλάξει ακόμα και χριστουγεννιάτικα δώρα.

Ένωσε έναν κόμπο στον λαιμό και κοίταξε έξω από το παράθυρο για να μη δουν οι άλλοι πόσο γυαλίζουν τα μάτια του. Έξω στο σκοτάδι, το χιόνι έπεφτε απαλά και ευχάριστα. Ο κόσμος έμοιαζε με καρτ ποστάλ. Και έτσι ήταν η ζωή του, εκείνο ακριβώς το δευτερόλεπτο. Για πρώτη φορά εδώ και χρόνια, δεν ένιωθε ένταση στους ώμους ούτε ότι τον πιάνει πονοκέφαλος.

Ένας ήχος από το χολ σήμανε ότι κάποιος χτύπησε το κουδούνι. Η κόρη του σήκωσε έκπληκτη το βλέμμα από το πιάτο της.

«Ποιος είναι;» ρώτησε. «Είναι Σάββατο. Ύποσέθηκες ότι δεν θα δουλέψεις απόψε, έχουμε χριστουγεννιάτικο δείπνο.»

«Δεν έχω ιδέα» της απάντησε με ειλικρίνεια και σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Δηλαδή δεν είναι για κάποια από εσάς;»

Η πρώην σύζυγος και η κόρη κούνησαν αρνητικά το κεφάλι.

Ο Νίκλας βγήκε στο χολ και κατευθύνθηκε προς την εξώπορτα.

«Να σου πω, αν έχεις καλέσει Αγιοβασίλη, θα βρεις τον μπελά σου» φώναξε η κόρη του από την τραπεζαρία.

Όποιος χτύπησε το κουδούνι, ήταν κάποιος που οι φρουροί στον δρόμο άφησαν να περάσει έπειτα από ενδελεχή έλεγχο ασφαλείας. Το ότι δεν του τηλεφώνησαν έδειχνε ότι δεν ήταν κάποιος που έπρεπε να προετοιμαστεί για να συναντήσει. Μια οθόνη υψηλής ευκρίνειας δίπλα στην πόρτα έδειχνε ποιος βρίσκεται στην άλλη πλευρά: ένας άντρας με ποδηλατικό κράνος, κόκκινο αστέρι στο στήθος και λευκό χιόνι στους ώμους. Εταιρεία ταχυμεταφορών, όχι απλή αλληλογραφία. Έτσι εξηγούνταν όλα.

«Ναι;» είπε ο Νίκλας ανοίγοντας την πόρτα.

«Νίκλας Στόκενμπεργκ;» είπε ο λαχανιασμένος άντρας κρατώντας έναν μικρό μαύρο φάκελο. «Ορίστε. Αυτό είναι για εσάς.»

Ο φάκελος δεν έγραφε κάτι. Ο Νίκλας συνοφρυώθηκε και τον

παρέλαβε. Τον στριφογύρισε στο χέρι του. Ούτε στο πίσω μέρος υπήρχε κάτι.

«Από ποιον;» είπε υψώνοντας το βλέμμα.

Όμως ο άντρας είχε φύγει. Μόλις παρέδωσε τον φάκελο, κατέβηκε τρέχοντας τις έξι σκάλες προς τον δρόμο και το ποδήλατό του. Μάλλον είχε ήδη καθυστερήσει για την επόμενη παράδοση.

Ο Νίκλας έκλεισε την πόρτα και άνοιξε τον φάκελο. Μέσα υπήρχε ένα λευκό κομμάτι χαρτί. Καθώς το έβγαζε, είδε ότι είναι μια πολυτελής επαγγελματική κάρτα, από τις ακριβότερες του είδους. Πάνω δεν υπήρχε όνομα, αλλά κάτι που έμοιαζε με αριθμό. Ένα μεγάλο οκτώ, με γεμάτο το κάτω μισό. Και από κάτω, ένας τηλεφωνικός αριθμός. Κατά τα άλλα, η κάρτα ήταν κενή.

Ο Νίκλας συνοφρυώθηκε. Δεν αναγνώρισε το σύμβολο και ο τηλεφωνικός αριθμός ήταν άγνωστος. Κάτι όμως στο πίσω μέρος του μυαλού του έλεγε ότι ξέρει τι είναι: ένα μήνυμα που περιμενε πολλά χρόνια, αλλά ήλπιζε ότι δεν θα χρειαζόταν ποτέ να δει. Το είχε απωθήσει, το είχε βγάλει από τη ζωή του. Ούτε τώρα ήταν έτοιμος γι' αυτό.

Φυσικά, θα μπορούσε να είναι απλώς μια διαφήμιση, σκέφτηκε.

Μόνο ένας τρόπος υπήρχε να μάθει. Έβγαλε από την εσωτερική τσέπη του σακακιού του το τηλέφωνο και πληκτρολόγησε τον αριθμό. Τα χέρια του έτρεμαν.

Μετά από τρία χτυπήματα, ακούστηκε μια ηχογραφημένη γυναικεία φωνή.

«Χαίρετε, κύριε Στόκενμπεργκ. Ελπίζουμε να μείνατε ικανοποιημένος από τις υπηρεσίες μας για το χρονικό διάστημα που σύντομα λήγει. Σας απομένουν... δεκατέσσερις ημέρες... μία ώρα... και... δώδεκα λεπτά... ζωής».

Πίεσε δυνατά το τηλέφωνο, σαν να προσπαθούσε να συντρίψει

το μήνυμα. Ο λαιμός του σφίχτηκε. Δεν έμπαινε αέρας στους πνεύμονές του. Το δωμάτιο άρχισε να γυρίζει και στηρίχτηκε με το χέρι στον τοίχο, για να μην πέσει.

Από την κουζίνα έρχονταν γέλια, η κόρη του και η μητέρα της περνούσαν όμορφα.

Ο Νίκλας έπεσε στα γόνατα στο χαλί του χολ. Ευτυχώς ήταν ακριβό και παχύ, σκέφτηκε, αλλιώς τα γόνατά του θα πονούσαν. Μισόκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να επικεντρωθεί στις σκέψεις του. Ήξερε ότι θα ερχόταν αυτή η μέρα. Το ήξερε εδώ και καιρό, όμως αρνούνταν να το σκεφτεί. Είχε την ελπίδα ότι θα γλιτώσει.

Είχε περάσει τόσος καιρός.

«Μπαμπά, πού είσαι;» φώναξε η κόρη του. «Σε προειδοποιώ, αν σκέφτεσαι να ντυθείς Αγιοβασίλης, θα τηλεφωνήσω στις εφημερίδες!»

Στηρίχτηκε ξανά στον τοίχο, σηκώθηκε αργά, ξερόβηξε, προσπάθησε να γεμίσει τους πνεύμονές του με αέρα για να μην τρέμει τόσο, και πήγε στην κουζίνα.

Όταν τον είδαν οι δύο γυναίκες στο τραπέζι, αμέσως σταμάτησαν να γελούν.

«Ποιος ήταν;» ρώτησε τρομοκρατημένη η κόρη του. «Είσαι κατάγλωμος».

Η πρώην σύζυγος σηκώθηκε αμέσως.

«Κάτσε πριν πέσεις» είπε, σπρώχνοντάς τον σε μια καρέκλα.

Έβαλε το χέρι της στο μέτωπό του.

«Δεν ήταν κανείς» είπε εκείνος. «Έκαναν λάθος».

«Είσαι μούσκεμα στον ιδρώτα. Έπαθες κάποια κρίση; Παίρνεις φάρμακα; Να καλέσουμε ασθενοφόρο; Μίλα μου, Νίκλας».

Γύρισε το κεφάλι του και προσπάθησε να χαμογελάσει στην κόρη του.

«Μη φοβάσαι, Νάταλι» είπε. «Απλώς ζαλίστηκα λίγο».

Η Νάταλι κοίταξε με απορία τη μητέρα της. Ο Νίκλας πήρε το χέρι της πρώην συζύγου από τον ώμο του και το κράτησε για μία στιγμή.

«Ευχαριστώ, Μίνα, αλλά δεν χρειάζομαι ασθενοφόρο» είπε. «Σύντομα όλα θα τελειώσουν».

Το χιόνι που έπεφτε έξω από τα παράθυρα δεν ήταν πια απαλό και ευχάριστο, αλλά ψυχρό και αμείλικτο. Τον απομόνωσε σε μια χειμωνιάτικη φυλακή. Δεν μπορούσε να κουνηθεί, δεν μπορούσε να ξεφύγει.

Δεν είχε πού να πάει.

Σε δύο εβδομάδες θα ήταν νεκρός. Αυτός που είχε ακόμη τόσο πολλά να κάνει. Κοίταξε τη Μίνα, πήγε να πει κάτι, αλλά σιώπησε. Είχε κάνει ό,τι μπορούσε για αυτές; Ήταν καλός πατέρας για τη Νάταλι; Θα τους έλειπε; Τι θα έλεγαν στη δουλειά;

Το πουλόβερ της Νάταλι εξέπεμπε κόκκινες και πράσινες ενθαρρυντικές λάμπες.

Πραγματικά δεν ήθελε να πεθάνει.

Η κάρτα έπεσε από το χέρι του στο πάτωμα. Δεν τη σήκωσε. Αναστέναξε βαθιά και έφερε το χέρι στο πρόσωπο.

Τα τελευταία είκοσι χρόνια ήταν καλά. Πολύ καλά. Όπως είχε μόλις πει όμως στη Μίνα: Σύντομα όλα θα τελειώναν.

Σε δεκατέσσερις μέρες, μία ώρα και δώδεκα λεπτά. Αν και μάλλον τα λεπτά είχαν πια γίνει δέκα.

Ο ΒΙΝΣΕΝΤ ΗΤΑΝ ξαπλωμένος στο πάτωμα στο καμαρίνι του, στο θέατρο Σκάλα στο Κάρλσταντ. Είχε σβήσει την κεντρική λάμπα αφήνοντας μόνο τον φωτισμό του καθρέφτη του μακιγιάζ. Οι ζεστοί λαμπτήρες γύρω από τον καθρέφτη ήταν ένα από τα λίγα πράγματα που ανταποκρίνονταν στην εντύπωση που έχουν οι άνθρωποι για τα παρασκήνια ενός θεάτρου. Ίσως ήταν απλώς το αποτέλεσμα της μακροχρόνιας έκθεσης σε χολιγουντιανές ταινίες, πάντως πίστευε ότι τα φώτα γύρω από τον καθρέφτη ήταν όμορφα και ρομαντικά.

Η παράσταση είχε τελειώσει πριν από μία ώρα. Το συνεργείο ξέστηνε τη σκηνή, η οποία βρισκόταν κάτω από τα καμαρίνια και το γκριν ρουμ. Όλη η σκηνογραφία, τα αντικείμενα και μια διόλου ευκαταφρόνητη ράμπα φωτισμού θα αποσυναρμολογούνταν και θα φορτώνονταν σε δύο μεγάλα φορτηγά. Πάντα προσλάμβαναν ντόπιους για τη φόρτωση, και ο έμπειρος αρχηγός της περιοδείας Ούλα Φους ήταν θρύλος στον κόσμο του θεάματος στη Σουηδία, παρ' όλα αυτά τους πήρε σχεδόν τρεις ώρες για να τελειώσουν. Αυτό που δεν γνώριζε ο κόσμος ήταν ότι για δύο ώρες λαμπερής παράστασης από τον Βίνσεντ απαιτούνταν τουλάχιστον επτά ώρες υπερβολικά άχαρου στησίματος και ξεστησίματος από μεγάλο αριθμό ανθρώπων. Κάθε βράδυ.

Άλλαξε προσεκτικά στάση στο πάτωμα. Το χαλί από κάτω του ήταν απίστευτα σκληρό. Σήκωσε το βλέμμα, κοίταξε τον καναπέ και συνειδητοποίησε ότι εκεί έπρεπε να έχει ξαπλώσει. Τώρα όμως ήταν αργά. Δεν μπορούσε ούτε να κουνηθεί από τη θέση του.

Το θέατρο Σκάλα ήταν γεμάτο μονούς, επομένως ενοχλητικούς

αριθμούς. Η οροφή του είχε ύψος πέντε μέτρα από τη σκηνή. Έξι θα ήταν καλύτερα. Από το ταβάνι κρέμονταν δεκαεπτά μεταλλικοί σωλήνες στους οποίους μπορούσαν να τοποθετηθούν λάμπες και σκηνικά αντικείμενα. Ούτε αυτός ήταν καλός αριθμός. Όμως πέντε και δεκαεπτά έκανε είκοσι δύο, δηλαδή δύο δυάρια. Καλύτερα. Δύο συν δύο έκανε επίσης τέσσερα, που ήταν ο συνολικός αριθμός των παραστάσεων που θα έδινε στο θέατρο Σκάλα σε αυτή την περιοδεία.

Στην κρεμάστρα κρεμόταν το κοστούμι που φορούσε στη σκηνή. Εκείνη την ημέρα εμφανίστηκε τρεις φορές, άλλωστε ήταν η τελευταία παράσταση πριν από τα Χριστούγεννα. Τρεις φορές. Επίσης σκατά. Δεν το είχε σκεφτεί αυτό. Με το κοστούμι ίδρωσε πολύ, έτσι όταν τελείωσε το σόου, γδύθηκε και μπήκε στο καμαρίνι φορώντας μόνο φανέλα και σώβρακο. Σε περίπτωση που κάποιος άνοιγε την πόρτα, ίσως έτσι έμοιαζε λίγο λιγότερο νεκρός αντί ξαπλωμένος στο πάτωμα με το κοστούμι που φορούσε στη σκηνή. Χαμογέλασε μόνος του. Μαθαίνεις από τα λάθη σου.

Τον τρώαξε ένας δυνατός κρότος από κάτω. Ακούστηκε σαν κάτι να έσπασε στη σκηνή. Οι βρισιές του Ούλα έφτασαν μέχρι τον Βίνσεντ, όμως είχε μάθει προ πολλού ότι κάποια πράγματα καλύτερα να μην τα ξέρεις. Στην αρχή της καριέρας του, προσπαθούσε να βοηθήσει τόσο στο στήσιμο όσο και στο ξεστήσιμο της παράστασης. Είχε ακούσει για σνομπ ερμηνευτές που δεν σήκωναν ποτέ ούτε το μικρό τους δαχτυλάκι και ενδιαφέρονταν μόνο για την προσωπική τους απόδοση, και δεν ήθελε να είναι ένας από αυτούς. Γρήγορα όμως συνειδητοποίησε ότι εμπόδιζε τους ανθρώπους να κάνουν τη δουλειά τους. Το καλύτερο για όλους ήταν να μένει μακριά, μέχρι να τελειώσουν.

Αυτό σήμαινε ότι μπορούσε να παραμείνει ξαπλωμένος στο σκληρό πάτωμα για τουλάχιστον άλλη μια ώρα, μέχρι να φορ-

τωθούν τα φορτηγά. Αυτό ήταν καλό, γιατί ο πονοκέφαλος είχε επιστρέψει σε όλη του την ένταση. Στο τραπέζι δίπλα του βρισκόταν ένα χρησιμοποιημένο ποτήρι με λευκούς κόκκους στο εσωτερικό του. Αναβράζοντα δισκία. Εδώ και αρκετό καιρό ζούσε με αναλγητικά, κατά προτίμηση με καφεΐνη. Σκέφτηκε να πάρει ένα ακόμα, αλλά μάλλον δεν θα βοηθούσε. Μισόκλεισε τα μάτια και αναστέναξε περιμένοντας να περάσει ο πονοκέφαλος, ή τουλάχιστον να υποχωρήσει λίγο. Στις προηγούμενες περιόδους, μετά την παράσταση ήταν απλώς κουρασμένος, ίσως λίγο πνευματικά εξαντλημένος. Ο πονοκέφαλος ήταν κάτι καινούργιο. Είχε αρχίσει να έρχεται μετά τις παραστάσεις πριν από περίπου έξι μήνες, και δεν άργησε να γίνει μόνιμη κατάσταση. Άλλοτε πιο δυνατός, άλλοτε πιο αδύναμος, αλλά πάντα εκεί. Οξύς, Ενοχλητικός. Δεν μπορούσε καν να θυμηθεί πώς ήταν να μην έχει πονοκέφαλο.

Αρνούνταν να πιστέψει ότι έφταιγε η προχωρημένη ηλικία, του έμεναν ακόμη λίγοι μήνες για να συμπληρώσει τα πενήντα και οι παραστάσεις δεν ήταν πιο επίπονες τώρα από ό,τι πριν. Έμεναν λοιπόν δύο εξηγήσεις: Ή είχε όγκο στον εγκέφαλο ή ήταν ψυχοσωματικό. Δυσκολευόταν να πιστέψει ότι είναι το πρώτο, γιατί δεν είχε άλλα συμπτώματα. Όμως για ποιο λόγο να προκαλεί στον εαυτό του πονοκέφαλο; Μήπως προσπαθούσε να πει κάτι στον εαυτό του;

Ως συνήθως, ευχήθηκε να ήταν εκεί η Μίνα. Σίγουρα θα είχε μια καλή απάντηση. Μετά τα γεγονότα του περασμένου καλοκαιριού με τη Νάταλι και τη Νόβα, είχαν βρεθεί με το ζόρι λίγες φορές. Από τη μία ήταν και οι δύο απασχολημένοι με τα δικά τους, εκείνος με τις προετοιμασίες για την καινούργια παράσταση και η Μίνα με νέες έρευνες, από την άλλη δεν είχαν τόση οικειότητα ώστε να βλέπονται εκτός αστυνομικής δουλειάς. Και

όταν βλέπονταν, ήταν πάντα πολύ σύντομο, πολύ λίγο. Ο πονοκέφαλος ήταν πιο εύκολος μαζί της. Και η Σκιά που ζούσε βαθιά μέσα του έμενε μακριά.

Η αστυνομική ομάδα της απολάμβανε πλέον την εμπιστοσύνη της Διοίκησης, πράγμα που σήμαινε ότι η Μίνα είναι συνήθως απασχολημένη. Και όταν δεν ήταν, ο Ουμπέρτο της ShowLife Productions είχε προγραμματίσει έτσι την περιοδεία του Βίνσεντ, ώστε να συμπίπτει με σχεδόν σαδιστική ακρίβεια με την άδεια της Μίνας. Λες και το αφεντικό της και ο μάννατζέρ του συνωμοτούσαν για να τους κρατούν χωριστά.

Ήταν και εκείνο το άλλο. Το αίνιγμα στο γραφείο του σπιτιού του, για το οποίο δεν μπορούσε να της μιλήσει, δεν διευκόλυνε τη συνάντηση. Τώρα που το σκεφτόταν, δεν αποκλείεται να ήταν αυτό η πηγή των πονοκεφάλων. Του είχε αφιερώσει πολλή σκέψη όλο το φθινόπωρο, χωρίς να καταφέρει να το λύσει. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι καλά θα έκανε να πάρει την απειλή στα σοβαρά.

Όποιος του είχε στείλει το πρώτο μήνυμα πριν από έξι μήνες, διέθετε προφανώς μεγάλη υπομονή. Ο Βίνσεντ δεν ήθελε να φορτώσει το πρόβλημα στη Μίνα. Έπρεπε να το λύσει μόνος του.

Πάντως μετά από κάθε παράσταση ήλπιζε ότι θα είναι εκεί, να τον περιμένει πίσω από τη σκηνή, όπως την πρώτη φορά που συναντήθηκαν στο Γιέβλε. Φυσικά δεν συνέβη ποτέ. Είχε τη ζωή της και αυτός τη δική του. Όμως το γεγονός παρέμενε: βλέπονταν πάρα πολύ σπάνια.

Ωστόσο, μετά το καλοκαίρι μπορούσε να περνάει πολύ περισσότερο χρόνο με την οικογένειά του από πριν. Κυκλοφορούσε με πατερίτσες λόγω του σπασμένου ποδιού του, πράγμα που σήμαινε ότι για κάποιους μήνες δεν μπορούσε να ανέβει στη σκηνή. Έτσι, για πρώτη φορά ήταν μέρα νύχτα στο σπίτι, όπως ήθελε πάντα η σύζυγός του, η Μαρία. Βέβαια, έπειτα από λίγες

ημέρες αποδείχθηκε ότι δεν το ήθελε τόσο πολύ. Ακόμα και τα παιδιά είχαν αρχίσει να αναρωτιούνται γιατί είναι συνέχεια στο σπίτι.

Και η Σκιά μέσα του είχε αρχίσει πάλι να σαλεύει.

Έτσι, η οικογένειά του ήταν τρισευτυχισμένη όταν ξανάρχισε τις περιοδείες. Φόρτσαρε, συχνά με δύο παραστάσεις την ίδια μέρα. Το θέμα ήταν να είναι απασχολημένος. Να μη σκέφτεται πράγματα που δεν έπρεπε.

Κοίταξε το ταβάνι. Λες να έκαιγε εγκεφαλικά κύτταρα, να έβλαπτε τον εγκέφαλό του από την πολλή σκέψη; Πιθανώς όχι, αλλά καλό θα ήταν να το κοιτάξει για να είναι σίγουρος, γιατί έτσι ένιωθε εκείνη τη στιγμή, στο πάτωμα του θεάτρου Σκάλα στο Κάρλσταντ. Αναστέναξε, έκλεισε τα μάτια και πρόσθεσε τους πονοκεφάλους στην τεράστια λίστα των θεμάτων που ήθελε να συζητήσει με τη Μίνα.

Ο ΑΚΑΪ ΠΕΡΠΑΤΟΥΣΕ αποφασιστικά κατά μήκος της αποβάθρας του μετρό. Είχε μάθει εδώ και καιρό ότι, αν δείχνεις ότι ξέρεις τι κάνεις, κανείς δεν σου κάνει ερωτήσεις. Το κίτρινο γιλέκο που φορούσε έπαιζε και αυτό τον ρόλο του. Για τους κουρασμένους που κυκλοφορούσαν τόσο αργά το βράδυ, το γιλέκο τον έκανε αόρατο. Ήταν απλώς ένας εργαζόμενος εκεί, στο μετρό, ανάξιος προσοχής. Φυσικά θα δούλευε, αλλά όχι με τον τρόπο που πίστευε ο κόσμος.

Έφτασε στο τέρμα της αποβάθρας και άνοιξε μια μικρή πόρτα, προσέχοντας να μη δείξει το πρόσωπό του στην κάμερα παρακολούθησης. Ήταν απλώς ένας τεχνικός που θα έκανε μια δουλειά. Τίποτα άλλο. Πάντως ήταν τυχερός που η κάμερα δεν μπορούσε να πιάσει το κουδούνισμα των δοχείων σπρέι στην τσάντα του.

Η σκάλα πίσω από την πόρτα τον οδήγησε από την αποβάθρα στη σήραγγα του τρένου. Η αλήθεια είναι ότι δεν ήθελε να είναι στις σήραγγες, ήταν πολύ επικίνδυνο. Τα καινούργια τρένα ήταν πολύ πιο ήσυχα από τα παλιά. Αυτό σήμαινε ότι ο κίνδυνος ατυχημάτων των ζωγράφων έχει αυξηθεί.

Επιπλέον, εδώ και καιρό είχε εξελίξει την καλλιτεχνική του έκφραση. Το γκράφιτι ήταν για ερασιτέχνες. Ο ίδιος δούλευε με αφίσα και στένσιλ. Ρετρό δεκαετίας του ενενήντα. Σίγουρα τα πράγματα είχαν αλλάξει μετά την αποκάλυψη –σύμφωνα με κάποιους– της ταυτότητας του θεού Μπάνκσι,* αλλά ο Ακάι

---

* Banksy: Γνωστός Βρετανός καλλιτέχνης του γκράφιτι και πολιτικός ακτιβιστής, ανεπιβεβαίωτης ταυτότητας. Μία έρευνα της εφημερίδας

σκεφτόταν ότι ο ίδιος το ανύψωσε σε ένα νέο και σύγχρονο επίπεδο. Οι προηγούμενες εκθέσεις του στην Γκάμλα Σταν το επιβεβαίωναν. Ήταν σχεδόν συγκλονιστικό που οι άνθρωποι ήθελαν να πληρώσουν για τα έργα του, χωρίς καν να γνωρίζουν ποιος είναι. «Ακάι» ήταν απλώς το καλλιτεχνικό του ψευδώνυμο. Ακριβώς όπως ο Μπάνκσι, δεν είχε σκοπό να αποκαλύψει το πραγματικό του όνομα. Θα συνέχιζε να αποτελεί μυστήριο στον κόσμο της τέχνης.

Όταν προχώρησε μερικά μέτρα στη σήραγγα, άναψε τον φακό του. Η σήραγγα πλάταινε, ώστε το προσωπικό να μπορεί να κινηθεί χωρίς να διακινδυνεύει να πλησιάσει πολύ στις γραμμές. Ήξερε ότι λίγο πιο μπροστά ήταν το γραφείο των τεχνικών, το οποίο χρησιμοποιούσε συχνά η κοπέλα του φίλου του, που εργαζόταν ως τεχνικός στους σιδηροδρόμους. Ο Ακάι είχε υποσχεθεί στον φίλο του να της ζωγραφίσει όλο το γραφείο ως δώρο γενεθλίων. Το σχέδιο ήταν ότι την επόμενη μέρα, όταν θα πήγαινε στο γραφείο, δεν θα έβλεπε τσιμεντένιους τοίχους. Θα έμπαινε ξαφνικά σε ένα δάσος. Τα δέντρα και οι θάμνοι θα κάλυπταν όλους τους τοίχους και μαζί τους μια οικογένεια τρολ εμπνευσμένη από τον Τζον Μπάουερ. Θα ήταν καταπληκτικό.

Πέρασε μπροστά από μια παλιότερη ζωγραφιά που είχε κάνει στη σήραγγα και έδειχνε κάποιους από τους γνωστούς του εκεί κάτω. Κάποιος είχε γράψει «Η Σούσι ήταν εδώ» στο πρόσωπο ενός φίλου. Ηλίθιοι βάνδαλοι.

Το χαλίκι έτριζε κάτω από τα πόδια του. Στο φως της λάμπας φάνηκε από μακριά η πόρτα του γραφείου. Προσπέρασε έναν ψηλό σωρό από χαλίκια και σταμάτησε. Κάτι δεν πήγαινε καλά.

Mail on Sunday το 2008 αποκάλυψε την ταυτότητά του, για την οποία όμως ακόμη γίνονται εικασίες.

Επέστρεψε στα χαλίκια. Ο σωρός ήταν αρκετά ψηλός, του έφτανε λίγο πιο κάτω από τη μέση. Το χαλίκι στις σήραγγες δεν ήταν κάτι περίεργο, εκεί κάτω υπήρχαν τα πάντα. Όμως σε πολλά σημεία του σωρού προεξείχε κάτι λευκό, που του θύμιζε κάτι που είχε δει σε ταινίες, αλλά δεν μπορούσε να το προσδιορίσει. Τίναξε λίγο χαλίκι και, όταν είδε τι είναι, έκανε βιαστικά ένα βήμα προς τα πίσω.

Κόκαλα.

Κάποιος ήθελε να κάνει ένα αρρωστημένο αστείο και τα άφησε εκεί, αυτή ήταν η μόνη λογική εξήγηση. Αλλά ποιο ζώο είχε τόσο μεγάλα κόκαλα; Τράβηξε ένα για να το βγάλει από τον σωρό, και το χαλίκι μετακινήθηκε. Η κορυφή κατέρρευσε αποκαλύπτοντας και άλλα οστά. Στο φως του φακού, ένα κρανίο τού χαμογελούσε.

Ένα ανθρώπινο κρανίο.

Ο Ακάι δεν ήξερε αν πρώτα φώναξε ή έτρεξε. Αλλά σίγουρα έκανε και τα δύο.

ΑΠΟΜΕΝΟΥΝ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΕΣ

Η ΜΙΝΑ ΚΟΙΤΑΖΕ συνεπαρμένη το σάντουιτς στο πιάτο μπροστά της. Είχε κάνει πραγματικά πρόοδο. Στο παρελθόν, η μόνη δυνατή επιλογή πρωινού ήταν ένα σφραγισμένο κεσεδάκι γιαούρτι, τώρα όμως έτρωγε ένα σάντουιτς που θα μπορούσε να έχει εκτεθεί σε οτιδήποτε και την προηγούμενη είχε απολαύσει το δείπνο του Νίκλας. Βέβαια η κατάσταση παρεκτράπηκε όταν εκείνος έχασε τη γη κάτω από τα πόδια του, όμως η Νάταλι τη διαβεβαίωσε ότι δεν είναι συχνό φαινόμενο. Επίσης συνήλθε αρκετά γρήγορα. Η Μίνα πάντως ήλπιζε ότι πήρε στα σοβαρά τις συμβουλές της και μίλησε το πρωί με γιατρό.

Δείπνο με κόρη και πρώην σύζυγο, λοιπόν. Η ζωή πήρε πραγματικά απίστευτα μονοπάτια. Θα ήταν ψέματα αν έλεγε ότι ο δρόμος προς τα εμπρός ήταν ευθύς και εύκολος. Αυτή και η Νάταλι μάλλον χόρευαν τσα-τσα-τσα: δύο βήματα εμπρός και ένα πίσω. Πάντως, αργά αργά έφτασαν εκεί που ήταν σήμερα: μπορούσαν να τρώνε οικογενειακό δείπνο μαζί, και οι τρεις.

Η Μίνα δάγκωσε το σάντουιτς απολαμβάνοντας τον συνδυασμό βουτύρου, τυριού και πιπεριάς πάνω στο γλυκό ψωμί. Ήξερε πολύ καλά ότι, από διατροφικής άποψης, ήταν σαν να έτρωγε μια τεράστια φέτα κέικ. Όμως ήταν Χριστούγεννα.

Αναρωτιόταν πώς θα γιόρταζε ο Βίνσεντ. Σίγουρα με την

οικογένεια, θα έκαναν όμως μεγάλο οικογενειακό τραπέζι με πολλούς συγγενείς, ή θα περνούσαν τις γιορτές πιο ήσυχα; Ένωσε μέσα της μια σουβλιά, όμως απέρριψε την ιδέα ότι ίσως ζήλευε. Της έλειπε. Μίλησαν ελάχιστες φορές από τότε που έσωσε τη ζωή της Νάταλι το καλοκαίρι. Οι λόγοι ήταν πολλοί. Από τη μία, κανείς τους δεν τα κατάφερε στα λόγια. Από την άλλη, η Μίνα ήταν πολύ απασχολημένη χτίζοντας την εύθραυστη σχέση με την κόρη της. Ο θάνατος του Πέντερ είχε επίσης δημιουργήσει ένα κενό. Το πένθος απαιτεί απόσταση.

Τα μάτια της βούρκωσαν όταν σκέφτηκε τον συνάδελφό της.

Ήταν και εκείνη η μικρή λεπτομέρεια, που δεν ήξερε τι σημαίνει ο ένας για τον άλλο. Σκεφτόταν τον Βίνσεντ πιο συχνά από ό,τι ήταν έτοιμη να παραδεχτεί στον εαυτό της. Όπως όμως είπαμε, εκείνος είχε την οικογένειά του. Και μια πολύ ζηλιάρα σύζυγο. Η Μίνα δεν ήθελε να ενοχλεί.

Έτσι έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά ως δικαιολογία για να μην τον δει.

Ανάγκασε τον εαυτό της να συγκεντρωθεί στο πρωινό τηλεοπτικό πρόγραμμα για να αποφύγει να σκεφτεί περισσότερο. Ο Νίκλας Στρέμστεντ είχε μπει στο στούντιο και προφανώς θα τραγουδούσε το «Άναψε ένα κερί». Triad, έτσι δεν έλεγαν την μπάντα όταν βγήκε το τραγούδι; Προσπάθησε απεγνωσμένα να θυμηθεί τους άλλους δύο, αλλά το μόνο που της ήρθε ήταν ο Όρουπ και ο Άντερς Γκλένμαρκ, που μαζί με τον Νίκλας Στρέμστεντ αποτελούσαν το συγκρότημα GES. Το τραγούδι ξεκίνησε υπό την ατμόσφαιρα αναμμένων κεριών, και η Μίνα αισθάνθηκε ότι της επέβαλαν με το ζόρι χριστουγεννιάτικη ατμόσφαιρα. Μισούσε πραγματικά τα Χριστούγεννα. Τα Χριστούγεννα της παιδικής της ηλικίας μόνο γαλήνια δεν ήταν. Μόλις μετακόμισε στη γιαγιά της ήταν ήρεμα, σίγουρα όμως πολύ απλά.

Η Μίνα σηκώθηκε και πήγε να φέρει και άλλο καφέ. Μόλις κάθισε πάλι, κοίταξε το τηλέφωνο στο τραπέζι του καθιστικού. Ίσως έπρεπε να στείλει στον Βίνσεντ έστω ένα μήνυμα με χριστουγεννιάτικες ευχές. Το ερώτημα ήταν πώς θα το ερμήνευε, αλλά σίγουρα το «Καλά Χριστούγεννα» δύσκολα ερμηνεύεται ως κάτι άλλο, σωστά; Το Καλά Χριστούγεννα ήταν ακριβώς αυτό: Ευχή για Καλά Χριστούγεννα μεταξύ φίλων.

Τεντώθηκε και έπιασε το τηλέφωνο. Άρχισε να γράφει. Διέγραψε. Ξανάγραψε. Διέγραψε. Έγραψε. Μετά το «Καλά Χριστούγεννα» πρόσθεσε ένα χαμόγελο, αλλά αμέσως το μετάνιωσε. Στον Βίνσεντ δεν ταίριαζαν οι χαμογελαστές φατσούλες. Την έσβησε, άφησε όμως το «Καλά Χριστούγεννα» και πάτησε αποστολή.

Όταν ο Νίκλας Στρέμστεντ σταμάτησε να τραγουδάει, είχε ήδη μετανιώσει που έστειλε το μήνυμα.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗΣ ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ ΤΩΝ LACKBERG ΚΑΙ FEXEUS ΜΕ ΤΗ ΜΙΝΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΒΙΝΣΕΝΤ.

Είναι Δεκέμβριος στη χιονισμένη Στοκχόλμη και μια μεγάλη απειλή αιωρείται πάνω από τον Σουηδό υπουργό Δικαιοσύνης, ενώ στα έγκατα του μετρό ανακαλύπτεται ένας σωρός ανθρώπινων οστών. Αποδεικνύεται ότι ο σκελετός ανήκει σε γνωστό χρηματιστή που καταχράστηκε χρήματα αθώων πολιτών.

Η ομάδα της αστυνομικού Μίνας Νταμπίρι προσπαθεί να ανασυγκροτηθεί μετά τα τραυματικά γεγονότα του καλοκαιριού που κατέληξαν στον θάνατο ενός συναδέλφου τους. Καλούν τελικά και πάλι τον πνευματιστή Βίνσεντ Βάλντερ για να βοηθήσει στην υπόθεση. Η Μίνα και ο Βίνσεντ συνεχίζουν να παλεύουν με τους δαίμονές τους και ο Βίνσεντ νιώθει ότι ο κλοιός σφίγγει όλο και περισσότερο γύρω του, νιώθοντας τα λάθη του παρελθόντος να τον καταδιώκουν.

Όταν στις υπόγειες στοές βρίσκεται ακόμα ένας σκελετός, η ομάδα δοκιμάζεται ξανά – τι συμβαίνει εκεί κάτω στις σήραγγες, στα έγκατα της Στοκχόλμης; Ποιος κυνηγάει τον υπουργό; Και ποιος τον Βίνσεντ;

**Η αντίστροφη μέτρηση έχει αρχίσει
και η τριλογία φτάνει στο εκρηκτικό φινάλε της.**

Ένα πάρα πολύ εντυπωσιακό κατόρθωμα.
Θα μου λείψει η Μίνα και ο Βίνσεντ.

Bohustänningen

Μακάρι να μην ήταν το τελευταίο βιβλίο της σειράς.
Δεν χορταίνω αυτό το αστυνομικό ντούο.

Drustrups Bogblog (DK)

ISBN: 978-618-03-3583-5

9 786180 335835
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83583

metaixmio.gr

 ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book